

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἐκτον κι' εἰκοστὸν ἀριθμοῦμεν χρόνον
μέσα' στήν κλεινὴν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Καινούργιος χρόνος ἔνδεκα καὶ χίλια κι' ἐνιακόσα,
ὅλο γιὰ τὴν Ἀνόρθωσι θὰ περνοδὶν ἡ γλῶσσα.

Πέντε μηνὸς Φλεβάρη
μέ τὸ κουτσὸ ποδάρι.

Χίλια καὶ πενήντα κι' ἑκατὸν ἑπτὰ,
Καρναβάλων μοῦτρα χαιρετῶ σεπτὰ.

Τῆς ἡμέρας θέματα, χρόνια, μάχαις, αἵματα.

- Π. — Γιατί μοῦ δείχνεις, Φασουλῆ,
μοῦτρα κατεδασμένα;
Ἀπόκρηφα γελᾷ τρελλή
κι' ὅλα μασκαρεμμένα.
- Κύτταξ' ἐμένα πῶς γελῶ....
καὶ πάλι σέ παρακαλῶ
μὴν κάνης τὸν Ἀμλέτο....
- Φ. — Σικασμός, βρὲ Περικλέτο.
- Π. — Ἀπόκρηφα γελᾷ τρελλή,
θεάματα ποικίλα....
ἀλήθεια πές μου, Φασουλῆ,
τὴν εἶδες τὴν γκαμήλα;
- Φ. — Δὲν θέλω τίποτα νὰ δῶ καὶ τίποτα ν' ἀκούσω
μ' αὐτὴν τὴν βαρυχειμωνιά,
καὶ δὲν μ' ἀφίγ' ἡ παγωνιά
μήτε γκαμήλαις νὰ χαρῶ καὶ λύραις ν' ἀνακρούσω.
- Δὲν θέλω, βρὲ σαράβαλο,
λαγοῦτα καὶ σιμάσματα,
μήτε σέ δόξης ἄρματα
νὰ βλέπω τὸν Καρνάβαλο.
- Μὰ αὐτὸ τὸ κρῦο, Περικλῆ, μεγάλο παθαίνεις στάσεις
καὶ τουρτουρίζων σιωπᾶς,
καὶ μήτε στὴ Βουλὴ δὲν πᾶς
ν' ἀκούσῃς τὸν Κουλούμπαρδο καὶ νὰ διασκεδάσῃς.
- Π. — Ποῖον εἶπες;
Φ. — Τὸν Κουλούμπαρδο...

- Π. — Ποῖος εἶναι τοῦτος πάλι;
Φ. — Ἀπὸ τὸ Τζάντε βουλευτὴς μὲ γνωστικὸ κεφάλι.

Αὐτὸς σέ κάνει καὶ γελᾷ,
κι' εἶπε πῶς ἔνκες αὐγουλᾶς
ἐνόμισεν ὁ δύστυχος πῶς ἔγινε Βεζύρης
κι' ὅλα ταῦτά του τᾶσπασε μόνος ὁ κκομοίρης,
καὶ τὸ καλᾶθι πέταξε κι' ἐξέχασε τὰ χάλια του,
ἀλλὰ στὸ τέλος ἔχασε ταῦτά καὶ τὰ πασχάλια του.

Τότε δὴ γέλωτες ἐκεῖ
ἀντήχησαν Ὀμηρικοί,
ἀκόμη κι' ὁ Πρωθυπουργὸς ἄρχισε νὰ γελᾷ
γι' αὐτὸν τὸν αὐγουλᾶ,
κι' ὁ κύριος Κουλούμπαρδος δικαίως εὐφημήθη
παρ' ὅλων, σαμπαμῦθι.

Αὐτὸ τὸ κρῦο, προσφιλῆ,
σέ θλίβει, σέ μελαγχολεῖ,
σέ κάνει σοβαρώτατον κι' ἑκατομῦντα γέροντα,
καὶ δὲν ἐνδιαφέρεσαι γιὰ τὰ κοινὰ συμφέροντα.

Αὐτὸ τὸ κρῦο, Περικλῆ, τῆς παγωμένης φύσεως
τὸν νοῦ μας σταματᾷ,
καὶ μήτε τὸ προσχέδιον τῆς Ἀναθεωρήσεως
κανεῖς δὲν μελετᾷ.

Αὐτὸ τὸ κρῦο, ποῦ χαλᾷ καθένα καλυβάκι,
ὄρεξι δὲν σ' ἀφίνει
γιὰ τὴν Διπλῇ, μεσινη,
μήτε γιὰ τὸν Κουλούμπαρδο καὶ γιὰ τὸν Κουλούμπακη.

Αὐτὸ τὸ κρύο φέτο
σὲ κάνει, Περικλέτο,
νὰ μὴν ἐνδιαφέρεσαι μήτε γιὰ τοὺς ἐν τέλει,
μήτε γιὰ τὴν Ἀνόρθωσι πεντάρα νὰ σὲ μέλῃ.

Ἐκεῖν' ἡ κόρη τοῦ Βορρᾶ
εἶναι μεγάλη συμφορά,
καὶ τὸ λευκὸ τὸ χιόνι
τ' ἀρνάκι ξεπαγώνει.

Ἄσπρο φαίνεται τὸ χιόνι στὼν κλαυμώνων τὴν κοιλάδα.

Μὰ κατόπιν, δυστυχῆ,
βλέπεις ὅλη τὴν ἀσπράδα
λάσπη καὶ πηλὸ παχύ,
καὶ σὺ κάνεις πλάτσα πλοῦτσα
μέ τὴν τρύπια σου παπούτσα.

Κρυσταλλόουν χέρια, πόδια,
ξεπαγόνουνε καὶ βῶδια,
καὶ τῶν δένδρων οἱ χυμοί.

Κι' ἀκούς κάθε φουκαρᾶ
τὴν παρθένον τοῦ Βορρᾶ
διαρκῶς νὰ βλασφημῇ.

Ἄσπρο φαίνεται τὸ χιόνι
καὶ τρυφᾶ καὶ σύ, κωθῶνι,
στῆς ἀσπράδας τοῦ τὸν πλοῦτο.

Μὰ κατόπιν ὅπως ὅλα
τ' ἀσπρα καὶ τὰ μυροβόλα
λάσπη γίνεται καὶ τοῦτο.

Ἐκεῖν' ἡ κόρη τοῦ Βορρᾶ,
ποῦ τὴν λατρεύεις, μασκαρᾶ,
τρώει πολλοὺς σὰν Λάμια.

Τρώει καὶ νειούς, τρώει καὶ νειαῖς,
καὶ σπᾶνε μοῦτρα με χιονιαῖς,
μὰ καὶ τῶν τρώμ τὰ τζάμια.

Ἄσπρο τὸ χιόνι φαίνεται τοὺς ρύπους ἀποπλύνον,
μὰ τοῦτο τὸ παρθενικὸν
τὸ μένος τὸ πολεμικὸν
ἐξάπτει τῶν Ἑλλήνων.

Αὐτὸ τὸ χιόνι, ποῦ κλεινοὺς
ἐξωραΐζει βράχους,
ἀνεδεικνύει καὶ τρανοὺς
Ρωμῶν χιονομάχους.

Ἐκεῖν' ἡ κόρη τοῦ Βορρᾶ, ποῦ τὴν ὕμνεῖς, καλέ μου,
κι' αἰτία φόνων γίνεται κι' αἱματηροῦ πολέμου,
καὶ μες' στῆς μπάλαις τῆς λευκαῖς, ὅπου βαστοῦν τὰ χέρια,
κρύβονται καὶ περιστροφὰ καὶ δίκοπα μαχαίρια.

Ἐκεῖν' ἡ κόρη τοῦ Βορρᾶ
εἶναι μεγάλη συμφορά,
καὶ παρακάλει, Περικλῆ, νὰ μὴν ξαναχιονίσῃ
καὶ νέος φόνος τραγικὸς νὰ μὴ μᾶς συγκινήσῃ.

Μὲ τὸ χιόνι, με τὸν πάγο
οἱ Ρωμηοὶ θερμαίνονται,
κι' αἱμὰτα διψοῦν, Ἰάγο,
καὶ γιὰ μάχαις μαίνονται.

Κάθε κρύσταλλο καὶ χιόνι
'στοῦ Ρωμηοῦ τὸ στῆθος λιώνει.
Τῆγονται κι' αἰώνων πάγοι,
κι' ὁ Θεὸς νὰ μᾶς φυλάγῃ.

Πάλιν ἐσυγκλονίσκαμεν, βρε Περικλῆ, τὸν Αἶμον
μ' αὐτὰ τὰ νέα τρύπια τῶν χιονοπολέμων.
Πάλι τὰ χιόνια λιώσανε σὲ στήθη πυρωμένα,
καὶ τὸν φεσάτο τὸν Σεφεκέτ τὸν πῆγε τρία κι' ἓνα
σὰν ἔμαθε περίτρεμος ὅτι κι' αὐτὸ τὸ χιόνι
ἐξερεθίζει τοὺς Ρωμηοὺς καὶ τοὺς ἐξαγριώνει.

Μ' αὐτὸ τὸ χιόνι χάνομε, βρε Περικλῆ Σγαρίλο,
καὶ τὸν χρυσὸ τὸν ἥλιο,
τὸ μοναχὸ καμάρι μας, τὸ τρύπαιον τὸ μόνον,
ὅπου συνδέει μεθ' ἡμῶν τὴν πλάσιν τῶν προγόνων.

Διπλᾶ σὲ κάνει νὰ ζητῇς
παπλώματα καὶ χράμια,
καὶ σὰν καμπούρης περπατεῖς
καὶ γίνεσαι σὰν μπάμια.

Τρέμεις καὶ μες' στὸ σπῆτι σου
σὰν Κάν, Περικλέτο,
μὰ καταντᾷ κι' ἡ μύτη σου
ὥς εἶδος κλαρινέτο.

Μουσκέυει τὸ μαντύλι σου,
φαίνεσαι μία τζόγια,
τρέμ' ἡ φωνή' στὰ χεῖλη σου
καὶ λησμονεῖς τὰ λόγια.

Τοῦτο, Περικλῆ, τὸ χιόνι
τὸν ντουναῖ τὸν ξεπατόνει.
Βάζει τὴν γρηᾶ' στ' ἀμπάρι
καὶ τὸν γέρο' στὸ πιθάρι.
Συμμάζεῦει καὶ σακίστραις,
καὶ μᾶς κάνει καὶ χιονίστραις.

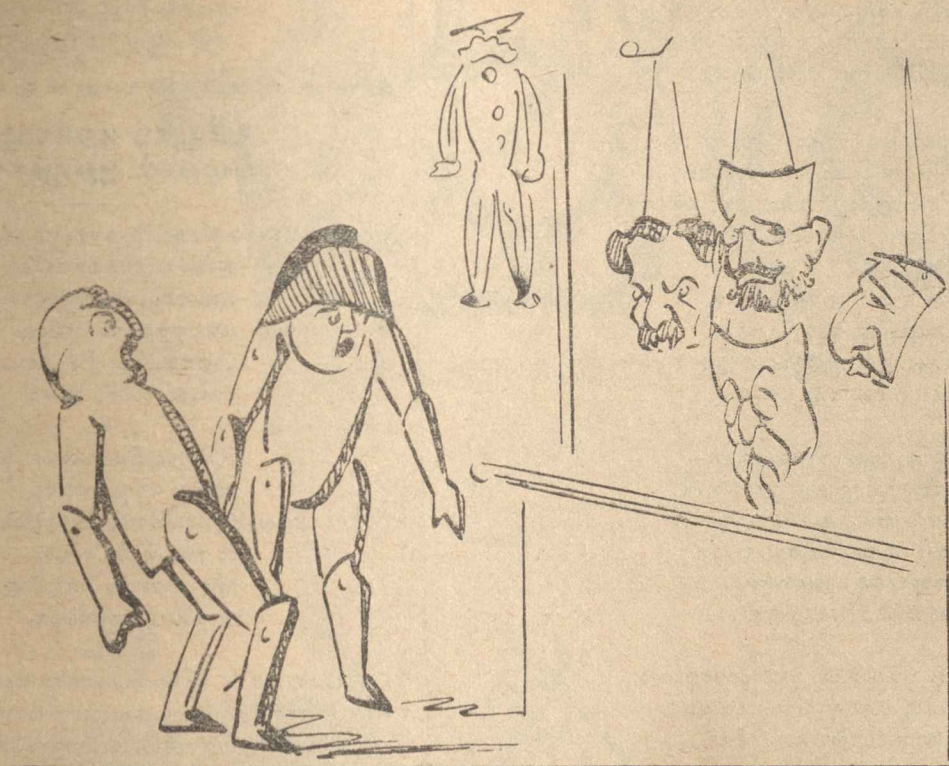
Τοῦτ' ἡ κόρη τοῦ Βορρᾶ
εἶναι κόσμου συμφορά.
Νύκτα' μέρα με συνάχι,
μπᾶ! ποῦ κακὸ χρόνο νάχῃ,
ψᾶ καὶ ψοῦ νυχθημερόν,
τὸν κακὸν τῆς τὸν καιρόν.

Τὶ κακὸ νὰ τουρτουρίζῃ
καὶ τὸ πῖθ θερμὸ κορμί,
καὶ τὸ μάτι νὰ δακρύζῃ
δίχως λόγον κι' ἀφορμή.

Τὶ κακὸ καὶ τὶ κατάρρα
νὰ πονῇ ἀπὸ παντοῦ,
κι' οὔτε γιὰ τὸν Ἑὐντοῦ
νὰ μὴ δίνῃς μιὰ πεντάρα.

Ἐπᾶμε δὲ γιὰ μιὰ φορὰ
νὰ δοῦμε κι' ἔδω πέρα
ἐκεῖνην τοῦ φοικτοῦ Βορρᾶ
τὴν ἀσπρὴ θυγατέρα.

Ὅμως αὐτὴ, βρε Περικλῆ, πολὺ τὸ παραζήλωσε,
μᾶς ἤλθε μιὰ καὶ δὴ καὶ τρεῖς, κι' ὅλους μᾶς ἀπεξέμωσε.
Μὲ τῆς συχναις τῆς βίζιται, μᾶς ἔρρεψε κι' ἐκεῖνη
κι' ἔγινε Πόλος Βόρειος τὸ φλογερὸ καμίνι.

Γι' αὐτὴν σὰν πρῶτα δὲν σφριγῶ,
δὲν τρέχω πῶς σιμά της...
τώρα σιχαίνομαι κι' ἐγὼ
ν' ἀκούσω τὸνομά της.

Ἀλλάζει καὶ τὴν κοῆσι μας,
μᾶς κόβει μες' στὴ δρόσι μας
κι' ἀπάνω' στὴ δουλειά μας

Ὁδόντων ἀπηχοῦν τριγμοί,
κι' ἥλιος δὲν ψήνει μιὰ στιγμή
τὴν φαγοκοκκαλιά μας.

Μακρόν, λευκὴ χιών,
οἶστρο τῆς κάθε Μούσης,
ποῦ φέρνεις καὶ συγκρούσεις
ὀδοντοστοιχιῶν.

Καὶ τρέχει φρίκη παγερὰ
τὰ κρύσια καὶ φανερὰ
τῶν κουφαριῶν μᾶς μέλη...
σιक्तिρ ἡ κόρη τοῦ Βορρᾶ
κι' ἐκεῖνος ποῦ τὴν θέλει,

**Πομπή τοῦ μεγάλου
πατρὸς Καρναδάλου.**

Σήκω σήκω, πλάσις χιόνι,
καὶ Καρναδάλος μ' ἐράνους
δοξαμένους παρελαύνει
'στὰς κλεινάς ἱστοφάνους.

Γδοῦποι, πᾶταγοι καὶ κρότοι,
γλέντι πάλι ποῦ θὰ γίνῃ...
μπρὸς καὶ πίσω Πιερότοι,
καὶ Παλῆτασοι κι' Ἀρλικίνοι.

Ρίχνει γύρω κομφετί
καὶ στραγάλια καὶ φασύλια,
καὶ στὸ μπράτσο του κρατεῖ
τὴν Ἀνόρθωσι τὴν δύλια.

Τόπο τόπο γιὰ νὰ μπῇ
μέ παράτα, μέ πομπή
Νέας φέρνει συγκινήσεις,
παιανίζον μουσικαῖς,
καὶ σκιρτᾷ με προσωπήσεις
καὶ Ρωμῶν σπητορικαῖς.

Καὶ στὴν τόση φασκόια
φαίνεται καὶ μιὰ κυρία
σκεπασμένη μ' ἄσπρο βέλο,
καὶ μιλεῖ' στὸν βασιλέα.

Κι' ὁ Κόντε Θεοτόκης κι' ὁ φλεγκὼν χρυσομάλλης
ἐν μέσῳ τῆς ἀντάρας καὶ τῆς χαρτοδροχῆς
τὴν περνουν ἀπ' ὀπίσω κατὰ τὸν ὅμοιο μᾶλῃς
πρωτόκαλλὰ μεγάλα τῆς μακροῦς ἀποχῆς.

**Καὶ κυνηγοῦνε τὴν κυρά
καὶ τραγουδοῦνε θλιδερά.**

Ἄλλοτε σ' ἐλπίστηκαν
οἱ πρῶτοι σου μνηστές,
μὰ σήμερ ἀπελπίστηκαν,
ποῦ τέτοιον ἀνδροπῆδες.

Μᾶς παραπότησεις χορὴ
μέ τὸ κακινόμο ταῖρι...
βάζε φαρκιὶ στὸ χυαλὶ
καὶ δὸς τὸ στὴν Δευτέρα.

Ὅσον χαπαδία καὶ τοὺς δὸς καλὰ μᾶς ἐκαμάκωσε,
φαρμάκωστον τὸν Κρητικὸ καθὼς μᾶς ἐφαρμάκωσε,
καὶ ἀρ' ἐμᾶς τῆς ἀποχῆς τὰ πρῶτα παλληκάρια
νὰ σὲ ταῖζωμε σὰν πρὶν μύσους καὶ κουκουναίρια.

Μές'στ'ἄλλα τὰ ποικίλα,
 'στούς κτύπους'στὰ σαντούρια,
 νά σου καὶ μὰ γκαμήλα,
 ποῦ φκίνεται καινούρια.

Καθεὶς μὲ μοῦτρα γελαστὰ
 στέκει καὶ τὴν κιαλάρει,
 καί'στην καμποῦρα τῆς βαστᾶ
 τὸν Στράτο καββαλάρη.

"Ὁλη σφοῖγος, ὅλη χάρις,
 ἡ γκαμήλα προχωρεῖ,
 κι'ένος νέος γκαμηλιάρης
 τουμπελέκι τῆς βαρεῖ.

Χόρεψε, κυρά νταρντάνα
 καὶ Διπλῇ γλωσσοκοπάνα.
 Σάλτα μία, λιμαδόρα,
 κύττα κι'ἀπ'ὀπίσω τώρα
 τί κουρέλια κρέμονται,
 τί σωτήρες βρέμονται.

Σιδηροδρόμους ὅλοι γυρεύουν γιὰ ρουσφέτια,
 κι'εμεῖς τὴν γινῶσι κλαῖμε
 τῶν βουλευτῶν, καὶ λέμε
 πῶς δὲν μᾶς περισσεύουν παράδες καὶ γιὰ τέτοια.

Σιδηροδρόμους θέλουν χωρὶς νὰ μελετοῦν
 τὴν ἀναπαράδιά σου,
 τοὺς λές πῶς εἰς'εὐνοῦχος, κι'εκείνοι σ'έρωτοῦν
 τί κάνουν τὰ παιδιὰ σου.

Χόρευε, τρελλὴ κυρά,
 σχέδια μαγεύρευε,
 κι'ἂν δὲν ἔχωμε παρᾶ
 ὁλοένα γύρευε.

Μές'στὴν τόση τὴν νηστεία
 θέλε φούρνους μὲ καρβέλια,
 καὶ πολλοὶ μ'αὐτὰ τᾶστεία
 νὰ λιγώνωνται'στὰ γέλοια.

Πήδ'ἀκόμη πρὸ'ψηλὰ
 ὡς ποῦ νᾶβρωμε'ψιλὰ,
 καὶ μ'ἀκούραστο λαρύγγι
 ζήτα κι'ἀπὸ μυίγαις ξύγκι.

'Στῆς'Αποκρηῆς τὴν τρέλλα
 χόρευε, κυρά, καὶ γέλα,
 κάνε τὴν εὐτράπελη.

Σάλτα, Συνταγματική,
 νὰ γελοῦνε λαϊκοί,
 μὰ καὶ ψηλοκάπελοι.

Γύρευέ μας κότα πῆτα,
 κι'ἀπ'ὀπίσω κόσμο κύττα
 γενεᾶς μεγαλοκάρδου.

Καί'στὰ γλέντια τὰ πολλὰ
 μὴν ξεχνᾶς τὸν αὐγουλά
 τοῦ κυρίου, Κουλουμδάρδου.

Εἰς τὸ κράτος ἑαφνική δωρεὰ χρηματική.

Νάσου κι'ένος φίλος ἔρχεται μὲ φόρα,
 πάει'στους ἐν τέλει
 καὶ τοὺς ἀναγγέλλει
 ὅτι μιλιούνια μᾶς χαρίζουν τώρα
 τραπέζιται Γάλλοι...
 τεῖναι τοῦτο πάλι!

"Ὀλους ἄνω κάτω
 φέρνει τὸ μαντάτο,
 κι'ὅλοι ξεφωνίζουν: ὦ! τῆς ἀγγελίας!..
 τί τῆς ἦλθε τώρα
 τῆς κλεινῆς Γαλλίας
 νὰ μᾶς κἀνὴ δῶρα.

Τί κλωτσὰ μᾶς ἦλθε, κελιποῦρι πρώτης,
 πλὴν αὐτὸς ὁ φίλος ὁ συμπατριώτης
 λένε πῶς δὲν εἶναι διόλου'στὰ καλὰ του
 καὶ τὰ μιλιούνια τᾶχει'στὰ μισὰ του.
 Κρεῖμα νᾶναι ψέμμα τέτοιος πακτωλός...
 ἦτανε ζευζέκης, ἦτανε τρελλός.

"Ἄν δὲν ἦταν ψέμμα τοῦτο τὸ μαντάτο,
 τότε καὶ βραβεῖα καὶ πουγγὶ γεμάτο
 γιὰ τοὺς Καρναβάλους καὶ τὸ Κομητάτο.

Μὲ χοροὺς καὶ κώμους
 τότε θὰ ξεσκάνουμε,
 καὶ σιδηροδρόμους
 σίγουρα θὰ'κάνουμε.

Κρεῖμα νὰ χαθῇ τέτοιος πακτωλός...
 ἦτανε τρελλός, ἦτανε τρελλός.

"Ἦθελε νὰ πάη καί'στὸν Κορωνάτο
 γιὰ νὰ τ'ἀναγγείλῃ τοῦτο τὸ μαντάτο,
 νὰ χαρῇ κι'εκείνος καὶ νὰ πῇ σπολλάτη...
 πλὴν αὐτὸν τὸν φίλο καὶ τὸν συμπολίτη
 ἀντὶ νὰ τὸν στείλουν ἴσα'στὸ Παλάτι
 μὴ καὶ δρὸ τὸν πᾶνε'στοῦ Δρομοκαίτη.

Κρεῖμα νὰ χαθῇ τέτοιος πακτωλός...
 ἦτανε τρελλός, ἦτανε τρελλός.

Καὶ καμποῦρες ποικιλίας,
 μ'ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Τὴν αὐριὸν'στὸν Πανασσὸν ἀπόλαυσις τελεία,
 μὲ τοῦ Ζαργάνη τὰ παιδιὰ μεγάλη συναυλία,
 τραγούδια, πᾶνα, μουσικαῖς, καὶ τόση ποικιλία.

Θαυμάσιον τῶντι καὶ καταπληκτικὸν
 ἐκεῖνο τῆς Προόδου τὸ Καταστατικόν.
 Καὶ χειροτεχνημάτων ἐκθεσις ἐθνικὴ
 τὸν Μάρτιον θὰ γίνῃ λίαν σημαντικὴ.

Ὁ «Ρωμῆος», ἐπισταμένως τὴν κατάστασιν ἰδὼν,
 'στῆς Πηγῆς τῆς Ζωοδόχου μένει πάλιν τὴν ὁδόν,
 μόνον πῆγε παραπάνω, αὖξων πενήνταοκτώ,
 συνορεῦει μ'ἄλλα σπήττα καὶ μ'ὀρίζοντ'ἀνοικτό.